

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 205.

Tolvte Session.

51de Møde.

Mandagen den 3die December Kl. 7 Aften.

(Forskat.)

Tscherning (fortf.): Fleertallets Forslag gaaer jo ud paa, at billige den ene Deel af Overenskomsten — lad os kalde den saa, skjøndt den ikke i Virkeligheden er det — denne mellem to Ministre truffne Aftale, der fra en mundtlig Form har faaet en skriftlig Bekræftelse; den er ikke Mere derfor, men jeg siger, den ene Deel af Aftalen, billigere Forslaget, fordi den er gaaet i Dpfyldelse, fordi vi er kjende, at der kan være vigtige Grunde udenfor denne Sag, thi denne Sag, og den Anledning, i hvilken Aftalen er steet, er efter min Mening ingen vigtig Grund; jeg tager den kun som et Haastud for at komme til, at benytte vore Midler, der ellers kunde udbrages til andre vigtige Formaal. Den ene Deel af Overenskomsten søge vi altsaa at billige; den anden Deel forsøger jeg gennem mit Forslag at misbillige saa lidt som muligt. Man maa jo erindre, at Loven om Jernbanen af 4de Marts 1857 i sin § 8 fastholder en Definition af Jernbaneactiernes Værdi; Jernbaneloven indeholder 3 Hovedmomenter: Angivelsen af Retninger, dernæst to Alternativer, hvoraf det ene er valgt — det andet kunne vi altsaa lade ligge, nemlig hvilken begrændset Sum der fra Statens Side skal gives for Opnaaelsen af den Jernbane, som Loven bemyndiger Regjeringen til at slutte Contract om, nemlig 8 Millioner, ikke i Capital, men i Rente, og ikke 8 Millio-

ner, men „indtil“ 8 Millioner, og endelig den 3die Bestemmelse, uden hvilken den anden vilde være enorm, men ved hvilken den holdes indenfor nogenlunde taalelige Grænser — thi vi maae huske paa, at Loven ikke alene angaaer Bygningen af en Jernbane, men baade Bygningen og Driften — Bestemmelsen i § 8 nemlig, som fastholder Prisen for Actierne efter 25 Aars Forløb til det 25-dobbelte af Gjennemsnitsbeløbet af Banens Nettooverskud, atter taget efter de 5 sidste Aars Dpgjorelse under Regjeringens Dpfyn. Denne Bestemmelse maatte naturligvis gaae over i Contracten, hvor den er bleven § 3. For Monarchiets Minister kunne disse Actier have en hvilken som helst Pris, det kommer ikke os ved, men for Kongerigets Minister have de kun denne Pris, og enhver Pris, han giver mere, gaaer ud over de 8 Millioner. At ville forhindre Kongerigets Minister fra at lempe sig efter Monarchiets Minister i den Henseende, at Actierne flyde over paa Kongeriget saaledes, at Monarchiets Minister kommer til at have sine contante Penge til Raadighed, og at Actierne hvile der, hvorfra de forrentes, og hvor de tilsidt kunne gaae over til at blive fuldstændig Egenbom gennem Jernbanen, vilde ikke være naturligt eller rigtigt, men at gaae ud over den Pris, som paa den Maade, jeg har vist, er destineret i selve Loven og dernæst i Contracten, det er efter min Mening at gaae ud over Lovens Bemyndigelse, det være sig, at Pengene hentes fra det ene Sted eller fra det andet. Indenrigsministeren er ansvarlig for alle Midlers Anvendelse, ligesaa godt for Reservecapitalens som for de andre, thi det er Cet, der er